

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519473712/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

gaardsbakken i sin lange mørkgrønne Frak, der stedse aaben svajer til Højre og Venstre, som om han kastede Skjødene tilside med sine skjæve Been – om Forladelse! jeg mener just ikke skjæve Been; men Du husker maaskoe, hans Knæer sad lidt indad; det klædte ham ellers godt, naar han gik. Hatten – lidt gammel og slidt var den, saavel som Frakken – sad altid højt op i Nakken og ned i Panden, lidt paaskraa over det venstre Øje, og skjulte Ansigtet lige til Næsetippen, da han næsten idelig saae nedad for sine Fødder; engang imellem saae han op; men i selvsamme Øjeblik ned igjen, ligesom En, Solen skjærer i Øjnene. Et lille smækkert Spanskrør var i uafslædig Bevægelse foran ham, som om han fejede mellem Mygsværme. Husker Du hvor bange vi blev for ham, den første Gang han kom til os, og vi vare ene i Stuen? Hans store Figur, og martialske Holdning, hans mørkladne barske Aasyn, som et tykt sort Halsklæde gjorde endnu skumlere – alt dette imponerede os ganske betydeligt. Men da han saa talte til os – hvilken Forandring i dette Grenadeergefjæs! hvor han plirede venligt med sine smaae brune Øjne! hvor trohjertigt han smilede! hvor sødt, hvor indsmigrende lød hans „mes Petits!“ Det er dog sandt: en Franskmand kan ret stjæle Børne- og Kvinde-Hjerner – Mændenes med, kan jeg troe: din Fader havde neppe talt ti Minutter med ham, før de begge To bleve ganske fidele, som Burschen siger. – Det var Mandag og Fredag han skulde give os Lektioner; disse to Dage kom snart til at rangere over Søndagen i vores Almanak, saa glade vare vi ved vor petit *Louis*, som vi kaldte ham. Erindrer Du, hvor veemodigt han ofte smilte ad os, naar vi sprang ham imøde, greb fat i hans Kjolleskjød, og trak ham ind efter os? *Bien venu, petit Louis!* raabte vi til ham – *pauvre Louis!* sukkede han, og Taarerne spillede i hans Øjne, Hatten skred ned over Næsetippen, og Hagen ind i det sorte Halsklæde. Men vi havde ingen Sands for hans Sorger – vi kjendte jo endnu ingen selv. – *Vite, vite!* skreg vi, og slæbte afsted med ham; og saa greb han os i sine stærke Arme, og rendte ned ad Bakken med os, som en Kækkerlak.

Kan Du huske dengang han tog os med ud at see paa Mynstringen? da var han ikke *pauvre Louis*; hvor Ating lød og spillede paa ham! hvor han brystede sig – nikkede – slog Takt med Foden og Spanskrøret – „han har vist selv havt et Regiment at commandere“ sagde Een, der stod noget fra os; „Cavallerist er han“ sagde en Anden, „for han skræver lidt i sin Gang.“ Obersten kom hen og spurgte: „Naa Hr.

Stakkels Louis!

Louis! hvad synes De?" „Ah, mon Colonel!" svarede han, „braves Garçons! Dykti Kænnæk!" Men jeg glemmer aldrig dengang vi havde lært Marseillanerhymnen over i S*****, og tog marscherende imod ham med vort skingrende: „allons, enfans de la patrie! le jour de gloire est arrivé" – „Foudre!" sprudede han forbitret, og det var virkelig, som om der foer smaae Lynglimt ud fra hans Øjne. Vi bleve forskrækkede, og holdt inde baade med Sang og Marschering. Men hans Vrede var kun en kort Overgang, en pludselig Overraskelse. „Inte syng!" sagde han alvorlig, veemodig og næsten bedende: „Stem Vis! mekker slem pour pauvre *Louis!*"

Naar jeg siden har tænkt paa vor stakkels *Louis*, er det kommen mig for, at han maa have været noget Stort før Revolutionen – en Duc maaskee; hans Navn kan ikke have været ukjendt eller ubetydeligt, siden han ansaae for nødvendigt saa strængelig at holde det skjult; thi *Louis* kaldte han sig jo kun efter sin ulykkelige Konge. Hvad om han var *Roland*? Der fortæltes rigtignok, at han havde ombragt sig selv, da han hørte, at Hustruen havde udaandet sin Romersjæl under Robespierres Guillotine; at han blev funden død paa en Vej – men hvem veed? – Siden jeg er kommen til hans Fædreland tænker jeg ofte paa ham; og hvergang jeg seer et Menneske i en lang grøn Frakke, og med Hatten ned i Øjnene, maa jeg hen og kikke ham op i Ansigtet. Er han ilive, og jeg mødte ham, kunde jeg bestemt kjende ham igjen. Han staaer livagtig for mig, saaledes som han saae ud den sidste Gang han var hos os, og kom for at tage Afsked: han havde faaet en pæn hvid Piquets Vest paa, et hvidt Halsklæde, og en stor Brystmaal i Kraven, og var overordentlig exalteret. Han snakkede, loe, demonstrerede, sukkede, græd – det gik Alt imellem hinanden. – „Adieu, mes amis!" ja da græd vi Allesammen; vi To kunde ikke komme fra hin, vi fulgte ham lige til Porten i R*****, „A-di-di-dieu-Lu-lu-u-is!" Vi kunde ikke fatte os den hele udslagne Dag: Stylterne kom ikke igang før den næste, Norbaggen hvilede sig i hele to, og Dragen blev hængende i den store Æsk Natten over, og spoleret af Regnen. – Adieu, pauvre *Louis!* –

Jeg lever forresten saa læ. I Førstningen var alt Nyt; men nu, jeg har seet, hvad her er at see, kjeder jeg mig tit nederdrægtigt. De Andre skyde Kaniner; men Jagt er ikke min Sag. Jeg kommer i et Par Huse, hvor der er ret vakke Piger; dem passiarer jeg en Timestid med; men det bliver Man ogsaa kjed af i Længden – at sige naar Man